

Dette gjelder også dersom det er enstemmighet i nemnda om konklusjonen. Et mindretall har ingen plikt til å grunngi sitt syn, men det kan ofte være grunn til å gjøre det. Også begrunnelsen for mindretallets resultat bør i så fall meddeles parten.«

Det norske justitsministerium har under arbejdsdelen af det danske forslag til ny forvaltningslov oplyst, at det er disse synspunkter, der lægges til grund for vurderingen af, hvilke krav der kan stilles til begrundelser fra kommunale organer. Det norske justitsministerium har endvidere oplyst, at anvendelsen af disse regler ikke har givet anledning til vanskeligheder.

Når det i skrivelsen til retsudvalget nævnes, at begrundelsespligten ikke gælder for norske kommunalbestyrelser, skal det ses bl.a. på baggrund af, at de norske kommunalbestyrelser i almindelighed er langt større end de danske. Alt efter kommunens størrelse varierer antallet af medlemmer fra 13 til 85. En kommune med 15.000 indbyggere skal således have en kommunalbestyrelse på fra 41 til 61 medlemmer. Det må som nævnt ovenfor også tages i betragtning, at afgørelser, der træffes af de kommunale udvalg i Norge – som er på op til 15–21 medlemmer – skal begrundes fuldt ud, herunder også med angivelse af de hovedhensyn, der har været bestemmende ved afgørelsen af en sag, hvorunder der skal udøves et administrativt skøn.

4. Som anført ovenfor under pkt. 3 gælder begrundelsespligten efter den svenske forvaltningslov også for afgørelser i enkeltsager, der træffes af de svenske kommunale udvalg. Det er rigtigt, at der ikke i den svenske forvaltningslov er fastsat nærmere regler om begrundelsens indhold, men det er såvel i den nyeste svenske forvaltningsretlige teori som i justitieombudsmannens seneste praksis fastslået, at en begrundelse for en afgørelse, der beror på et administrativt skøn, tillige skal angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

I den kommenterede forvaltningslov af Trygve Hellners anføres det således side 198:

»Särskilda problem inställer sig i fall då myndighets beslut grundas väsentligen på värdeomdömen (skönsmässiga överväganden). Problemen hänför sig närmest till svårigheten att på ett någonlunda kortfattat och meningsfyllt sätt återge och för parten för-

klara hur myndigheten resonerat. Även i sådana fall bör det emellertid som regel vara möjligt att redovisa de omständigheter som myndigheten fäst avgörande vikt vid. För varje beslut måste finnas något objektivt konstaterbart skäl som bestämt udgången. Det bör då också kunna lämnas någon upplysning om detta, även om beslutet är att beteckna som ett rent skälighetsavgörande.«

Tilsvarende anfører Håkan Strömberg i Allmän Förvaltningsrätt (1980), side 123 f bl.a. følgende:

»En fullständig motivering bör i princip ange, vilka faktiska förhållanden som styrkes i ärendet, hur dessa förhållanden bedömts rättsligt eller skönsmässigt, samt vilka rättsregler och vilka eventuella värderingar avgörandet grundar sig på.«

Disse krav til begrundelsens indhold for så vidt angår afgørelser, der beror på et administrativt skøn, er nu tiltrådt i justitieombudsmannens praksis, jfr. beretningen 1981, side 276 ff.

Spørgsmål nr. 29:

Ministerens kommentar udbedes til skrivelsen af 15. november 1985 fra Kommunernes Landsforening vedrørende de foreslåede regler om udlevering af oplysninger til andre myndigheder. Skrivelsen er omdelt til udvalget under L 5 – bilag 21.

Svar:

Kommunernes Landsforening nævner i henvendelsen til retsudvalget, at bestemmelsen i § 28, stk. 1, i forslaget til forvaltningslov vil finde anvendelse på videregivelse af oplysninger fra det sociale udvalg til andre dele af den kommunale forvaltning i tilfælde, hvor oplysningerne vedrører sager, med hensyn til hvilke der efter lovgivningen er tillagt det sociale udvalg en selvstændig kompetence. Kommunernes Landsforening anfører, at dette i nogle tilfælde vil hindre, at der udveksles oplysninger mellem socialforvaltningen og det skolepsykologiske kontor, hvor dette efter foreningens opfattelse ud fra enhver synsvinkel må anses for praktisk og rimeligt.

Spørgsmålet om, i hvilket omfang det sociale udvalg må antages at være en selvstændig myndighed i forhold til den øvrige kommunale forvaltning, har tidligere bl.a. været rejst